

JÚLIA MATULOVÁ

SPÍCI
BEATRICE

COOL
BOO

Spící Beatrice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Júlia Matulová
Spící Beatrice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

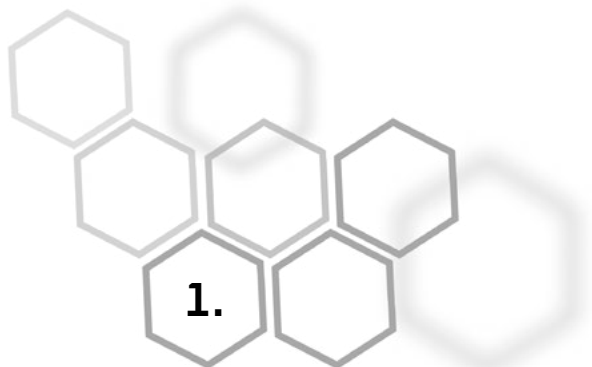
ALBATROS **MEDIA**

JÚLIA MATULOVÁ

SPÍCÍ
BEATRICE

COO
BOO

*Pro Lili,
moji královnu, která mě inspirovala od začátku až do konce,
i když o tom nejdřív ani nevěděla.
Miluju tě.*

Prošla kolem potřetí a znovu se rozhlédla. Klavír se sice nacházel v odlehlé části letiště, ale vždy, když si chtěla sednout před bílé a černé klávesy, se objevil někdo, kdo jí sebral odvahu. Tentokrát však měla štěstí.

Kufr nechala stát vedle a vklouzla na stoličku. Pravou ruku zlehka položila na klávesy, než se odhodlala jednu stisknout. Tón, který nástroj vydal, byl překvapivě hlasitý, nesl se letištní halou a Bea měla na chvíli pocit, že tím musela upoutat pozornost všech kolemjdoucích. Teprve když se ujistila, že se o ni nikdo nezajímá, se odvážila pokračovat.

Do odletu jí zbývaly ještě tři hodiny, a tak nemusela spěchat. Zahrála všechno, na co si vzpomněla, a potom ty nejoblíbenější ještě jednou. Občas kolem někdo prošel rychlými kroky, přičemž Bea sklonila hlavu, ale hraní nepřerušila. Napadlo ji, jaké by to asi bylo, kdyby se někdo zastavil a zapslouchal se, ale všichni měli naspěch.

Stejně nebyla přesvědčená, že by si vůbec nějaké diváky zasloužila. Její repertoár se skládal hlavně z jednoduchých písní, které ji kdysi naučila babička.

S posledním tónem klavíru zavřela oči. Vyrušilo ji zvonění mobilu.

„Mami?“ ohlásila se.

„Beatrice,“ ozvalo se z mobilu vystrašeně, „kde jsi?“

Chvíli nevěděla, co odpovědět. „Mami,“ šeptla, „já jsem musela jet. Kvůli Fredovi, víš?“

Na druhé straně bylo ticho. Bea přemítala, jestli má potvrdit to, co už její máma zřejmě tušila.

„Jsem na letišti,“ řekla nakonec pevným hlasem. „Přihlásila jsem se mezi dobrovolníky při vyvíjení léku. Zítra budu v Atlantě.“

Slyšela, jak matka zalapala po dechu.

„Omlouvám se. Vím, že bys mě nepustila... Mami? Jsi tam?“

„Jsem,“ odpověděla bezbarvě.

„Já... tohle bylo moje rozhodnutí, chápeš? Je mi osmnáct.“ Slyšela, jak se matka v telefonu přerývaně nadechla.

„Chápu tě, beruško,“ řekla a Bea si oddechla. Když je z ní beruška, tak asi bude všechno v pořádku. Ale jak to?

„Teda... Proč jsi tak najednou změnila názor?“ Chvíli bylo ticho.

„Viděla jsem dneska...“ Zasekla se. Co mohla vidět, přemýšlela Bea. Zprávy? Tam byly občas fakt hnusné nehody, třeba když někdo upadl do bezvědomí během řízení auta. Bohužel takovým situacím nešlo předejít. Nikdo nemohl tušit, jestli se mu najednou nezatmí před očima.

„Viděla jsem dneska umřít naši sousedku.“

„Proboha, mami! A ty jsi v pořádku?“ vyhrkla Bea.

„Ona... spadla ze schodů. Šla jsem kolem, zdravily jsme se, a ona se najednou skácela k zemi... Stála zrovna na vrcholku schodiště. Byla jsem od ní jen pár kroků, ale ne-

stihla jsem jí pomoci...“ Matka se odmlčela a bylo jasné, že zadržuje vzlyky.

„To muselo...“ začala Bea, máma ji ale přerušila.

„Já už nechci vidět nikoho dalšího umírat, Beo. Rozumím, proč ses takhle rozhodla. Chci, abys věděla, že jsem na tebe pyšná, protože já bych to asi nedokázala, ale... Jenom doufám, že se ti nic nestane. A že se neobětuješ zbytečně.“

Bea si musela otřít zvlhlé oči. „Páni. Díky, mami. Ale nepřeháněj, jo? Nebudou mě rozpitvávat,“ pokusila se zasmát, ale znělo to spíš jako škytnutí. Beina máma se taky snažila o nějaký povzbudivý zvuk, bohužel výsledek se nejvíc podobal vzlyku.

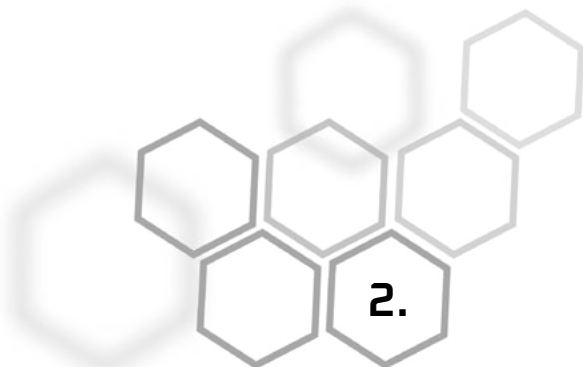
„Budu v pořádku, ano? Slibuju,“ pokusila se mamku uklidnit.

„Dobře, beruško,“ odpověděla téměř okamžitě. Nastalo ticho a Beatrice by přísahala, že slyší, jak se máma usmívá.

„Budeš mi chybět, Beo.“

„Ty mně taky,“ vydechla, „zavolám ti, až přistaneme.“

V letadle bylo málo lidí, a tak Bea seděla sama. Dávala pozor, když letuška předváděla chování v nouzových situacích, a když jim kapitán popřál příjemný let, pohodlně se usadila se sluchátky v uších, aby tak přečkala následujících šest hodin.

Co to...? Bea se pokusila otevřít oči spleené řasenkou. Po-
dívala se na displej mobilu, který ještě stále přehrával pís-
ničky. V Atlantě měli být v osm ráno místního času, tak-
že do přistání zbývá... třicet minut. Co ji to ale vzbudilo?
Zdálo se, že kolem je nějak nezvykle rušno. Bea se naklo-
nila a vystrčila hlavu do uličky. Hned si všimla několika
lidí tlačících se před kabinou pilota kolem velké televize
na zdi. Vypadalo to, jako by tam rozdávali něco zdarma.
Ale to rozhodně nebyl ten pravý důvod. Všichni působi-
li znepokojeně a ukazovali na televizi, kde zrovna běžely
zprávy. Letušky se neúspěšně snažily dav uklidnit a máva-
ly rukama, aby získaly jejich pozornost. Bea si vyndala z uší
sluchátka, aby měla lepší přehled, co se děje.

„Posaďte se, prosím, na svá místa,“ volala plavovlasá
slečna v uniformě, „pustíme to na obrazovky!“

Po tomto prohlášení se lidi konečně začali trousit zpát-
ky ke svým sedadlům.

Bea vytáhla sluchátka z mobilu a konektor strčila do
opěrky na ruku, kde se nacházel panel propojený s obra-
zovkami visícími ze stropu.

„Prozatím se odhaduje kolem padesáti mrtvých,“ ozvalo se ze sluchátek tak nahlas, až sebou Bea trhla. Ztišila hlasitost a pak znovu zvedla zrak ke zprávám.

„A nyní názor odborníka, doktora Stephena Hastingse, vedoucího výzkumu v CDC laboratořích v Atlantě. Společně se svými kolegy ze Střediska pro kontrolu a prevenci nemocí pracuje na zastavení viru, který si vybírá oběti úplně náhodně. Jak už jistě víte, zasažené osoby zůstávají v kómatu, ze kterého se nikoho nepovedlo probudit. Prozatím jsou všichni udržováni při životě pomocí enterální nebo nitrožilní výživy. Ale ani kapacity našich nemocnic nejsou nekonečné a svět začíná pociťovat nedostatek pracovní síly. Právě proto je tento výzkum tak důležitý. Pane Hastingsi, jak byste komentoval dnešní nehodu?“

Bea si vědce pořádně prohlédla. Jestli pracuje na vývoji léku, mohla by ho potkat. Stephen Hastings byl od pohledu příjemný čtyřicátník. Měl na sobě bílý plášť a vypadal lehce zmateně, očividně ho právě vyrušili od práce. Spolu s reportérem stál na nějaké chodbě a v pozadí chvátali další vědci za svými povinnostmi.

„Ano, tedy...“ vzpamatoval se rychle. „Je to velmi nepříjemná situace, i když asi bylo jen otázkou času, kdy se něco takového stane...“ odkašlal si, nejspíš si právě uvědomil, co řekl. „Chci ale ujistit veřejnost, že na tom pracujeme se stoprocentním nasazením. Každým dnem jsme blíž a blíž,“ snažil se to zachránit. Očividně byl před kamerou nervózní, hlavně poté, co přede všemi prozradil, že ho vůbec nepřekvapuje, jak jsou podobné nehody najednou na denním pořádku.

„Sem do výzkumného střediska teď míří dvacet dobrovolníků. Toto zjištění se nesetkalo s pochopením veřejnosti a k dnešnímu dni bychom pod peticí proti testo-

vání na lidech našli přes třicet milionů podpisů. Proč jste se přes protesty společnosti rozhodli pro tento postup?“ zjišťoval reportér.

„No teda...“ ošíval se Hastings, zřejmě přemýšlel, jestli to může zvorat ještě víc, „ano, situace vyžaduje, abychom virus zlikvidovali co nejdřív. Takže... ano, potřebujeme lidi.“

„Mohlo by to pro ně být smrtelně nebezpečné?“ zajímal se reportér s dychtivým výrazem.

„Ale sedět doma a čekat, jestli vás náhodou náš záhadný virus nedostane dřív, než my objevíme lék, je taky smrtelně nebezpečné,“ odušil vědec, asi už úplně vzdal snahu o zachování tváře. Reportér se lehce zamračil.

„Předpokládám, že se k účasti rozhodli opravdu dobrovolně,“ nadhodil potom.

Stephen Hastings na toho opovážlivého mladíka chvíli udiveně zíral.

„Samozřejmě. Naštěstí ještě existují lidé, kteří se nebojí pomoci. Nebo potřebují peníze,“ dodal potichu.

Reportér se jízlivě usmál, ale nevypadl z role.

„Podle vašeho osobního názoru, myslíte, že toto opatření výrazně ovlivní výzkum? Pozitivně, nebo snad i negativně?“

Doktor Hastings úzkostlivě stiskl látku pláště. Chudák, politovala ho Bea, vážně není zvyklý na rozhovory. Nejspíš to bude ten typ šíleného vědce, co se cítí nejlíp v laboratoři se svým projektem.

„Věřím, že tímhle posouváme výzkum na další úroveň,“ vymáčkl ze sebe nakonec.

„Dokázal byste odhadnout, jak dlouho může ještě hledání léku trvat?“ Reportér se neprofesionálně šklebil. Vypadalo to, že si rozhovor užívá.

„Ne, omlouvám se,“ řekl Hastings najednou pevným hlasem.

Mladík si ho přeměřil pohledem, ale neodvážil se vyptávat dál.

„Děkuji za váš čas, doktore Hastingsi. Tady Mark Culler z CDC laboratoří v Atlantě, sledujete mimořádné zprávy.“

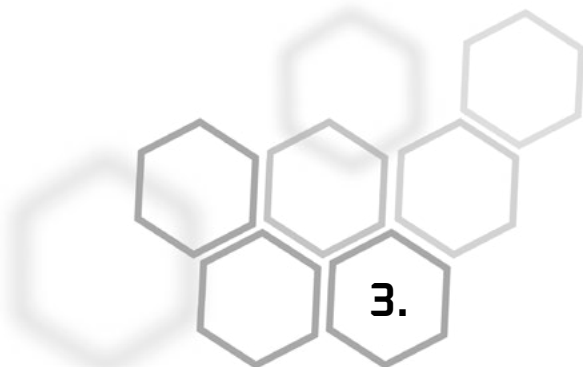
Obrazovku zaplnily letecké záběry místa nehody a Bea zalapala po dechu. Na čtyřproudové dálnici stály desítky aut, autobusů a nákladňáků. Střed srážky byl jasný – oranžové plameny a černý dým stoupající k obloze.

Přestože za poslední rok viděla takových scén mnoho, pokaždé ji to zasáhlo. Ale nedalo se nic dělat, svět musel fungovat dál. Nákazu v sobě mohl nést kdokoli. Možná dokonce i ona sama. Co bylo nejhorší, vědci nedokázali jednoznačně určit, za jakých podmínek nakažená osoba upadne do kómatu. Byla to koncentrace viru v těle, či určitá doba od prvního kontaktu? Zdálo se, že je to u každého pacienta jiné. Netušili, jak se chránit.

Letadlem, ve kterém Bea seděla, se rozlehl pilotův hlas, pevný a klidný.

„Vážení cestující, právě jsme zahájili sestup. Prosím vás, abyste se připoutali, přistaneme přibližně za dvacet minut. Děkujeme, že jste si vybrali Star Airlines, a přejeme vám příjemný pobyt.“

Ta ironie, pomyslela si Bea.

Bea se sebevědomě vydala nejkratší cestou k autobusu, mapu letiště si vyhledala ještě doma. Právě si vyzvedla svůj kufr a rázovala si to přes letiště, jako kdyby jí celé patřilo. Bea měla ráda věci pod kontrolou – dokazoval to její malý, ale těžký kufr, kde měla všechno potřebné, i černý příruční batoh s doklady, penězi a několika dalšími nezbytnostmi.

Šla rychle, takže nebylo možné poznat, že na kozačkách s nízkým podpatkem nestojí úplně jistě. Vlasy měla stažené do obyčejného culíku, který se pohupoval při každém jejím kroku a byl na jedné straně ozdobený malým copánkem, který si zapletla, když v letadle sledovala zprávy.

Dorazila na zastávku a prohlížela si ostatní lidi čekající na autobus. Bylo jich tady docela dost, takže tušila, že si nebude moct sednout.

Aspoň že jí to neujelo, uvědomila si s úlevou. Před ostatními by to v životě nepřiznala, ale vlastně byla docela dost nervózní. Na chvíli zapochybovala, napadlo ji, jestli by se radši neměla vrátit domů, ale pak si vzpomněla na Freda. Než odjela na letiště, byla ho naposledy navštívit. Ležel

nehybně mezi bílými příkrývkami a jen nepatrné nadzvedávání hrudníku ho odlišovalo od mrtvolky.

„Udělám cokoli, aby ti bylo líp,“ šeptala mu do ucha při každé návštěvě, ale naposledy to myslela vážně. Konečně věděla, jak může Fredovi pomoci. O pět hodin později seděla v letadle. A teď je tady. Tohle je ono? Bea byla ohromená. Výzkumné laboratoře CDC se nad ní tyčily jako zakletý skleněný zámek. Pevněji sevřela držadlo kufuru a vykročila. Otočné automatické dveře ji vyplivly přímo před recepci.

„Beatrice Aurora Roseová,“ ohlásila se. Recepční se na ni usmála a začala v papírech hledat její jméno.

„Třetí patro, pak doleva, místnost 2B, výtahy jsou tady.“
„Díky.“

Když se za Beou zavíraly dveře výtahu, uvědomila si definitivní platnost svého rozhodnutí. Myslela si, že bylo rozhodnuto už ve chvíli, kdy si na webovkách CDC přečetla o náboru dobrovolníků, ale až teď si plně uvědomila, k čemu se upsala. Podívala se do zrcadla. Narovnála záda a usmála se na sebe. Mnohem lepší. Teď vypadá jako někdo, kdo se rozhodl udělat pro záchranu ostatních cokoli. Nic mě nerozhodí, slíbila svému sebejistému odrazu. Vtom výtah zastavil.

Bea pohlédla na displej, který ukazoval, že je teprve v prvním patře. Dveře se otevřely a dovnitř vešli dva muži. Jeden z nich byl vlastně spíš v jejím věku. Bea odhadovala, že bude o pár let starší než ona. Měl na sobě proužkované triko a džíny, v rukou držel desky s papíry a nenuceně se bavil se starším mužem, který na sobě měl bílý laboratorní plášť. Bea překvapeně zamrkala, když si uvědomila, že to je ten vědec z televize. Stephen Hastings.

Dveře se zavřely a výtah se dal znovu do pohybu.

„Neboj, můžeme udělat velké pokroky, i když je jich málo,“ řekl ten kluk doktoru Hastingsovi. Vědec zavrtěl hlavou a promnul si dlaní oči.

„Jako by nestačil ten trapas v televizi... Kolik že jich zbývá?“

Kluk se uchechtl. „Nebylo to až tak strašné. A zbylo jich jedenáct,“ zvažněl, „tři byli v té bouračce dnes ráno, jeden už leží v kómatu a pět to odřeklo.“

Bea si to sečetla, a když jí to došlo, málem jí spadla brada. To opravdu mluvili o dobrovolnících?

Hastings si povzdechl a pak se výtah otevřel ve třetím patře. Oba vyšli na chodbu a dali se doprava. Bea vykročila vlevo, ale ještě se otočila za tím klukem. Něco na něm ji zaujalo. Pracuje tady? Neměl na sobě bílý plášť, ale po tom, co Bea vyslechla, jí bylo jasné, že je do dění v CDC zapojený.

Když už se skoro obrátila zpátky, podíval se na ni přes rameno a zazubil se. Bea se rozpačitě pousmála a otočila se k němu zády. Teď už se trochu vratkým krokem vydala ke dveřím označeným 2B. Kdo tady před chvílí tvrdil, že ho nic nerozhodí?

Za dveřmi byla čekárna, očividně už déle nepoužívaná. Nábytek byl starý a některé kusy byly přikryté děravým igelitem. Ta místnost sem nějak nezapadala, působila dojmem, že Bea vstoupila do jiného světa, že už není v té skleněné budově s výtahy a usměvavou recepční. Zato lidé, kteří tu seděli na zaprášených židlích a lavicích, do čekárny zapadli dokonale. Bea si musela přiznat, že se těch podivínů trochu bála.

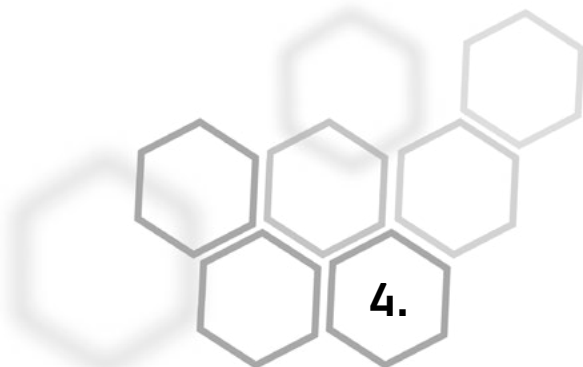
Ale přemohla se, vešla a tichým hlasem pozdravila. Našla volnou židli a posadila se, zavazadla si položila vedle sebe. Po chvíli zírání do země se odvážíla prohlédnout si

lidi, kteří se rozhodli stejně jako ona. I když... Vzpomněla si, jak Stephen Hastings v televizi říkal, že někteří přijdou, protože potřebují peníze. Pravda, odměna byla vážně pěkná, ale Bea tady byla kvůli Fredovi.

V rohu co nejdál od dveří seděli tři chlapi na zemi. Bea měla pocit, že z nich cítí alkohol, tak se radši podívala jinam. Všimla si vyhublé ženy s dvěma malými dětmi. Děti na sobě měly zašedlé oblečení a nešlo poznat, jakého jsou pohlaví, jejich matka měla vlasy zakryté šátkem. Bea si nebyla jistá, jestli je to hidžáb, či jen obyčejný šátek. Opět uhnula pohledem a zastavila se u staršího manželského páru. Vypadali spokojeně; ona cucala nějaký bonbon a on luštil křížovku, ale občas se setkali pohledem, jako by se ujišťovali, že mají toho druhého stále po svém boku. Zdálo se jí, že jsou oba větší, než by čekala, a znovu pocítila osten strachu.

Pak už tam byla jen slečna s dlouhými vlasy v duhové sukni, která se na Beu usmála, když si všimla, že se na ni dívá. Netrpělivě poklepávala nohou, vypadala, jako by si vůbec neuvědomovala situaci kolem sebe a jen byla otrávená z toho, že se nic neděje.

Zvláštní skupina, zhodnotila Bea situaci. Podívala se na mobil, byly dvě odpoledne. Každou chvílí se tu někdo musí objevit, aby jim řekl, co se bude dít dál.

Najednou se dveře čekárny otevřely a dovnitř vešli muž a žena, oba v pláštích a s deskami v rukou.

„Vítáme vás v CDC,“ promluvil muž a žena mu podala jeden papír ze svých desek.

„Tak zjistíme, kdo nám dorazil,“ oznámil a chystal se přečíst první jméno. Žena mu ještě do papíru něco poznamenala propiskou.

„Co je to?“ zeptal se jí polohlasem.

„Nepřijdou,“ odpověděla ona. Muž povytáhl obočí a pak pokročil k vyvolávání jmen. Bea si nestihla každého zapamatovat, ale zjistila, že dívka s dlouhými vlasy se jmenuje Sylvie a že ty šedé děti v koutě jsou Benedict a Maria. Benedict byl asi starší, Bea by mu hádala tak osm, ale u holčičky si nebyla věkem vůbec jistá. Možná to byla dokonce dvojčata? Jméno jejich matky nepostřehla.

Pak Bea uslyšela svoje jméno. Zvedla ruku a žena si ji poznamenala do svých desek.

„Harvey Toone?“ zeptal se muž. Nikdo se nepřihlásil. Muž se otočil ke své kolegyni, ta ale jen pokrčila rameny.

„A Victor Zask?“

„Tady,“ ozvalo se z kouta. Musel to být jeden z té trojice, co seděla na zemi.

„Děkuji. Nyní budete připraveni na vstupní lékařskou prohlídku. Všechny věci kromě nejnnutnějšího oblečení nechte tady, Richelle se o to postará,“ mávl rukou k ženě, která souhlasně přikývla.

„Pokud s sebou máte peníze, mobily, doklady či cokoli cenného, dáte to sem do pytlíku,“ instruoval je dál, zatímco Richelle rozdala každému průhledný sáček se jménem a několik bílých samolepek, na kterých bylo taky napsané jméno.

„Ty jmenovky si nalepte na zavazadla a svrchní oděv, prostě si označte všechno, o co nechcete přijít. Nebo to můžete rovnou hodit do koše, tady vám nic chybět nebude,“ vysvětlil a odmlčel se. Čekal, než se všichni připraví.

Bea vložila do sáčku mobil a peněženku, průkaz totožnosti a několik papírů, ve kterých byl popsán její zdravotní stav. Připadalo jí to, jako by se vzdávala svého soukromí, ale jak bylo napsáno ve svolávacím dopise, museli všechno prověřit. Když lepila svoje jméno na kufr, přemýšlela, jestli se jí budou hrabat ve věcech, a dospěla k závěru, že určitě ano.

„Tak prosím, následujte mě,“ vyzval je muž a vedl je chodbou dál, na druhou stranu od výtahu. Po cestě potkali několik pracovníků, opět v bílých pláštích, a Bea si uvědomila, že kromě lidí z její skupiny jsou tady tak oblečení všichni. Jedinou výjimkou byl ten kluk ve výtahu... Že by to byl ten, co nepřišel? Harvey? Na příjmení si už nedokázala vzpomenout. Ale mluvil s doktorem Hastingsem, takže by někdo měl vědět, že je tady, ne? Bea začí-

nala být zmatená a trochu ji štvalo, že jim vlastně nikdo nic neřekl. Spousta dobrovolníků se tu neobjevila – jasně, ona díky rozhovoru vyslechnutému ve výtahu věděla, že několik z nich bylo obětí dopravní nehody –, proč jim ten muž nic nevysvětlil? Nebýt toho, že potkala doktora Hastingse, asi by ji znepokojilo, že místo dvaceti lidí je jich tu vlastně půlka.

Došli k dalšímu výtahu, který byl mnohem větší, takže se tam vešli všichni najednou. Uvnitř nebyla žádná zrcadla, a tak Bea netušila, jestli jsou na ní poznat obavy. Sklopila radši oči k zemi. Měla pocit, že jí srdce bije rychleji, a potily se jí dlaně. Výtah sjel dolů, a když vystoupili, Bea se rozhlédla kolem. Tohle místo ji docela děsilo, všechno bylo podivně šedobílé až lehce zažloutlé, voda bublala v trubkách, které se táhly kolem nich, jako by se nikdo neobtěžoval je schovat do stěn, a ve vzduchu se vznášel nepříjemný pach chloru. Neviděla žádná okna a v chodbě bylo šero, takže se zřejmě nacházeli pod zemí.

„Ženy prosím doprava, muži doleva,“ ukázal jejich průvodce na dvoje dveře, „v šatně se svléknete, vše tam necháte a projdete dalšími dveřmi. Tam už se o vás postarají naše zdravotní sestry. Další instrukce dostanete potom.“ Přikývl, asi byl rád, že má tuhle nepříjemnou povinnost z krku a může odsud zmizet. Otočil se, aby nastoupil zpět do výtahu, ale zastavila ho matka dvou malých dětí.

„Benedict půjde doufám se mnou,“ namítla.

Muž se zamračil. „Je dost starý, aby mohl jít sám. Držme se prosím původního rozdělení.“

Celá skupina chvilku váhala, pár z nich si vyměnilo zmatené pohledy. Pak se začali pomalu rozdělovat, všem bylo zřejmě nepříjemné dohadování sledovat. Bea jako první

obezřetně otevřela dveře do šatny. Žena za ní stále ještě požadovala, aby jí dovolili vzít si obě děti s sebou.

„Já na něj dohlédnu,“ nabídl se najednou jeden z mužů. Teď když stál na světle, si Bea všimla jeho šikmých očí. Také byl asi mnohem mladší, než se jí zdálo v čekárně.

Matka zřejmě souhlasila, protože dveře se zaplnily dalšími ženami, a Bea tak už neviděla ven ze šatny. Vypadalo to tam jako ve staré převlékárně na plovárně, jen lavice a nad ní pár háčků. Na nich visely bílé župany, a když přišla blíž, všimla si, že u každého je jmenovka.

Bea se neochotně začala svlékat, přičemž se co nejdříve snažila schovat pod svým županem. Převlékání ve společných šatnách jí bylo odjakživa nepříjemné, takže spěchala a nedívala se kolem sebe. Svoje oblečení pověsila na háček. Doufala, že ho dostane zpátky, takže si dala záležet na tom, aby bylo jasné, které kousky tam nechala ona. Když už měla na sobě jen tenký župan, proklouzla dveřmi do další místnosti.

„Tady je první!“ zvolala žena s gumovou zástěrou, když viděla Beu vcházet. Měla šedé vlasy sepnuté do drdolu a kromě zástěry i rukavice. Okamžitě se zjevila druhá, ve stejném oblečení, ale se zlatavými vlasy ve dvou vrkočích. Bea na ně nedůvěřivě zírala, hlavně na tu s copy. Vypadala trochu jako princezna z pohádky.

„Neboj se nás, děvče!“ oslovila ji ta první, „my vás máme jenom umýt. Já jsem Flora a tohle Phoebe,“ pokývla směrem ke své společnici. Bea si nebyla úplně jistá, co si o situaci, ve které se ocitla, myslet. Pomalu jí začínalo docházet, co jí na tom všem nesedí. Chovali se k nim, jako by je jen sebrali někde v zapadlé uličce u popelnic – museli se svléknout a nechat v podstatě vydezinfikovat, protože ni-

kdo netuší, kdy se naposledy umyli a kde poslední týdny přespávali.

A když si vzpomněla na ostatní, uznala, že to byla oprávněná obava. Je tu vůbec správně? Představovala si, že dělá nějaký hrdinský čin, že takto může zachránit svět, a očekávala, že tady potká lidi, kteří se na to budou dívat stejně. Ale teď se bála, že se ocitla mezi lidmi, kteří tak zoufale potřebují peníze a střechu nad hlavou, že jsou ochotní za to dát cokoli.

„Pojď, vlez si sem,“ ukázala Flora na velkou vanu, „ať ti nevystydne voda.“

Bea si neochotně sundala župan a podala ho Phoebe do natažené ruky. Nahá udělala poslední krok k vaně a ponořila se do teplé koupele. Po tak dlouhé cestě to bylo velmi příjemné. Phoebe s Florou si nachystaly žínky a různá mýdla a začaly Beu umývat. Bylo jí to trochu trapné. Teda trochu dost.

„Mohla bych se umýt sama?“ ozvala se. Phoebe se zachichotala, ale Flora na ni vrhla nesouhlasný pohled.

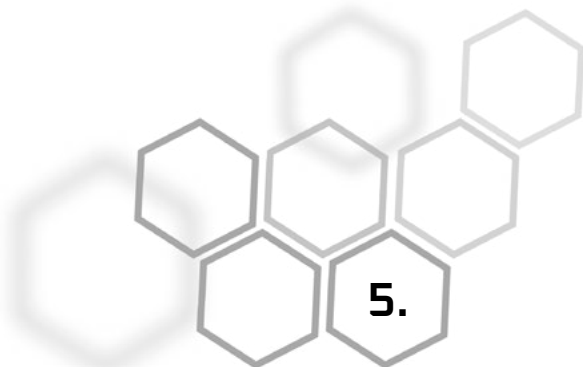
„Předpisy...“ pokrčila rameny Phoebe. „Řekli, že tě máme umýt, tak tě umyjeme. Je to naše práce. I když teda většinou se staráme spíš o lidi na pokojích. Je hezké mít tu někoho nového,“ rozpovídala se, ale Flora ji štouchla loktem do břicha.

„Nemluv s ní,“ napomenula ji.

„A proč bych nemohla?“

Začaly se hádat a Bea je přestala poslouchat. Užívala si teplou vodu. Sestry jí umyly vlasy a pak je i vyfénovaly a zapletly do copu na pravém rameni. Ignorovala ostatní ženy, které přicházely ze šatny a bylo o ně postaráno dalšími pracovníci. Dostala nové čisté oblečení, všechno bílé – z té bílé jí brzo hrábne, pomyslela si nevesele – a po-

tom ji odvedli dalšími dveřmi do místnosti prázdné až na několik černých plastových židlí. Na nich už sedělo pár mužů ve stejném tričku a kalhotách, jaké měla ona. Došlo jí, že budou z její skupiny, ale teď si vůbec nebyla jistá, kdo je kdo.

Mike Ulrich se pro ně vrátil s dalšími instrukcemi, jak slíbil, konečně se představil a podle seznamu je po dvou vozil malým výtahem nahoru na vstupní vyšetření. Co mají pořád s těmi výtahy? Lidí pomalu ubývalo, až zbyla jen Bea a jeden z trojice mužů, možná to byl Victor. Vypadal trochu zachmuřeně, ale už z něho nebyl cítit alkohol a nejspíš ho i oholili, protože Bea měla opravdu problém ho poznat. Teď už jí nepřipadal tak děsivý, spíš působil jako muž, se kterým se život moc nemazlil. Měl tvrdý pohled, a když ho na Beu upřel, rychle sklopila oči.

Vystoupili v šestém patře a Mike ukázal každému jedny dveře. Bee nemohlo uniknout jeho strohé chování. Jsou přece taky lidé, tak proč se k nim chová jak ke špíně na svých botách, kterou je jen potřeba utřít do rohožky? Benedict přece taky určitě mohl zůstat s mámou, ale Mike kvůli nim zřejmě nechtěl ani hnout prstem.

Zaklepala a vešla. Za stolem seděl doktor a hrabal se v papírech. Pak k ní zvedl hlavu.

„Dobrý den, slečno Roseová,“ pozdravil Stephen Hastings.

Bea byla právem zaskočená. „Vyšetřujete všechny... ehm, dobrovolníky?“ zeptala se.

„Ne, půlku, proč? Nelíbím se vám? Preferujete ošetření jiným lékařem?“ Nervózně se usmál.

„Ne, to ne,“ opravila ho Bea, „jenom jsem vás viděla v televizi a tam říkali, že jste vedoucí výzkumu, tak jsem myslela, že budete mít na práci něco důležitějšího.“

„Ale ne, to fiasko mi ani nepřipomínejte. Odvysílali to celé? Moc jsem asi nezapůsobil...“

Zavrtěla hlavou. Spíš právě naopak, docela se jí ten roztržitý vědec líbil. Pokynul jí, aby se posadila na lehátko.

„Vy jste neměla plané neštovice, slečno?“ zeptal se, jak nahlížel do jejích papírů. Richelle očividně nezahálela.

„Ne,“ potvrdila, „byla jsem takové pořád zdravé dítě.“ Udiveně si ji prohlížel.

„Skoro jsem nevěřil...“ zamumlal, ale Bea ho slyšela.

„Čemu?“

„Nevím, jestli jste si všimla, ale v jistých věcech se od ostatních lišíte,“ povzdechl si. „Odměnu jsme slíbili vysokou, protože... No, to je jedno.“

Bea byla ohromená.

„Chcete říct, že ostatní...“

Upřel na ni pohled.

„Vy jste je viděla, slečno. Já jsem jenom četl jejich dokumenty. Nebo spíš dokumenty těch, kteří vůbec nějaké měli. Hodně jich přišlo z ulice, uteklo z těžkých situací. Jsou to lidi, kteří už nemají co ztratit.“

Bea se zlehka usmála.

„Tak proto to koupání?“

Povedlo se, Stephenu Hastingsovi taky zacukaly koutky. Rychle se úsměv pokusil skrýt.

„A proč jste tady vy, slečno Roseová? Problémy doma?“

Premýšlela, co mu má odpovědět, zatímco začal s prohlídkou.

„Ano i ne... Prostě už jsem se na to nemohla dál dívat. Poslouchat, kolik lidí je v bezvědomí, kolik zemřelo při dopravních nehodách, kolik omdlelo při vaření a zahynulo v ohni... Musela jsem něco udělat.“

Pokýval spokojeně hlavou. „Přál bych si, aby mi tohle řekli všichni. To bych ale chtěl moc, co?“

Na to Bea neměla odpověď. Myslela na Freda a přemítala, proč o něm nebyla schopná doktoru Hastingsovi říct, zatímco mu vyprávěla o rodičích a o tom, jak jednoho dne tátu našli na zemi v hlubokém spánku.

„S dovolením,“ utáhl jí ruku elastickou páskou a připravil si injekční stříkačku, „chybí vám ještě očkování proti chřipce. Nebylo povinné, ale bude pro nás bezpečnější, když ho budete mít. Taky bychom měli myslet na ty neštovice. Podívám se, jestli tady mám vakcínu.“

Bea nic nenamítala. Už chápala, do čeho šla, když se přihlásila.